

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.470 van 5 november 1997
in de zaak A. 74.432/V-1498.**

In zake : Edwig STEPPE
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

tussenkommende partijen :

1. Geneviève MOLLE
2. Nadia DE VROEDE
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Ph. LEVERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Clementinalaan 3
3. Chantal PENSIS
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEGROS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 409, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, Ve K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 22 mei 1997
werd ingediend namens Edwig STEPPE, substituut-procureur
des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te
Brussel, door zijn raadsman E. BREWAEYS, advocaat te
Brussel, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van de koninklijke besluiten van 13 maart 1997
waarbij :

1. Philippe VAN HECKE, Chantal PENSIS, Erella TOLEDO, Nadia DE VROEDE en Geneviève MOLLE, allen eveneens substituut-procureur des Konings bij dezelfde rechtbank, tot eerste substituut-procureur des Konings worden aangewezen met ingang van 1 mei 1995;
2. de koninklijke besluiten van 5 april 1995 houdende aanwijzing van dezelfde personen tot die functie worden ingetrokken;

Gezien de verzoekschriften van 24 juni 1997, waarbij Geneviève MOLLE, Nadia DE VROEDE en Chantal PENSIS vragen als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door M. ROELANDT Auditeur-generaal bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 oktober 1997;

Gelet op de kennisgeving van het verslag en van de beschikking aan partijen;

Gehoord het verslag van van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij, van Advocaat Ph. LEVERT, die verschijnt voor de eerste

en de tweede tussenkomende partij, en van Advocaat P. LEGR0S, die verschijnt voor de derde tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Audi-teur-Generaal M. ROELANDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de bestreden besluiten bij uittreksel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 25 maart 1997;

Overwegende dat Geneviève MOLLE, Nadia DE VROEDE en Chantal PENSIS vragen om in het administratief kortgeding te mogen tussenkomen; dat Geneviève MOLLE, Nadia DE VROEDE en Chantal PENSIS de begunstigden zijn van de handeling waarvan verzoeker de schorsing vraagt, dat hun verzoeken dan ook moeten worden ingewilligd;

I. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker Edwig STEPPE is sedert december 1982 benoemd tot substituut-procureur des Konings bij het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Hij is er belast met zaken in de sectie zware criminaliteit, meer bepaald de valsmunterij en alle zaken die naar het Assisenhof kunnen verwezen worden.

1.2. Op 10 oktober 1994 worden door de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel drie dubbeltallen van substituten voorgedragen voor aanwijzing in drie betrekkingen van eerste substituut : voor

de eerste plaats : Philippe VAN HECKE en Chantal PENSIS,
voor de tweede plaats : Chantal PENSIS en Erella TOLEDO
en voor de derde plaats : Erella TOLEDO en Koenraad
ELHAUT.

1.3. De procureur-generaal vermeldt dat de kandidaten in volgorde van hun anciënniteit worden voorgedragen en dat de procureur des Konings ook de aanwijzing heeft overwogen van Edwig STEPPE die de grootste anciënniteit heeft. Hij vervolgt :

"J'estime cependant qu'en raison des problèmes de personnalité de ce magistrat, celui-ci n'est pas susceptible, actuellement, d'assumer pleinement les responsabilités d'un premier substitut qui doit être en mesure d'assister directement son chef de corps dans la direction du parquet.

Je me réfère à cet égard aux nombreux avis défavorables émis par les Comités d'avis dans le cadre des candidatures multiples et diversifiées introduites par M. STEPPE".

1.4. Op verzoek van de directeur van de Algemene Diensten van het Ministerie van Justitie, zendt de procureur-generaal op 28 december 1994 de adviezen van de procureur des Konings aan de Minister van Justitie.

Hieruit blijkt dat de eerste substituten, geraadpleegd door de procureur des Konings, als kandidaten voor de aanwijzing Edwig STEPPE, Philippe VAN HECKE en Chantal PENSIS verkozen.

1.5. De procureur des Konings geeft dan volgend advies :

"Ter gelegenheid van een recente kandidaatstelling als rechter in de politierechtbank te Brussel had ik u bevestigd dat de h. STEPPE ongetwijfeld verstandig is en dat (hij), wanneer hij het echt wil, hard kan werken. Hij heeft weliswaar soms op een (zeer) persoonlijke manier veel belangstelling vertoond voor de verbetering van de werking van het strafstelsel. Hij houdt zich momenteel bezig met de Nederlandse criminele zaken, de Nederlandse raadkamer, de valse munterij en het toezicht op de bijzondere opsporings-technieken. Er valt echter op te merken dat hij soms

organisatieproblemen ondervindt met het gevolg dat hij af en toe de indruk geeft dat hij aan de rand van de overbelasting zit. Qua solidariteit in een overbelast parket stemt deze karaktertrek tot nadenken. Deze minder goede kanten zijn U bekend zodat ik hierover niet verder hoef uit te weiden. Kan dit echter een bezwaar zijn voor een aanstelling als eerste substituut ? Als het antwoord bevestigend blijft valt te vrezen dat in de toekomst (betrokkene is 45 jaar) steeds dezelfde tegenargumenten kunnen worden gehanteerd met het gevolg dat hij nooit eerste substituut zou kunnen worden benoemd, wat uiteraard nog meer gevolgen zou hebben op zijn motivatie. Nu dat drie plaatsen openstaan en dat het criterium anciënniteit vaak doorslaggevend is ben ik de mening toegedaan dat hij dit keer wel in aanmerking kan worden genomen, doch niet op de eerste plaats".

Zo besluit de procureur des Konings tot het voorstel van benoeming van Philippe VAN HECKE, Edwig STEPPE en Chantal PENSIS.

1.6. Op 9 februari 1995 doet de procureur-generaal een nieuwe voordracht voor twee nieuwe vacatures van twee betrekkingen van eerste substituut : voor de eerste plaats : Nadia DE VROEDE en Geneviève MOLLE en voor de tweede plaats : Geneviève MOLLE en Jean-François GODBILLE.

1.7. De procureur-generaal herhaalt dat de voordrachten gebeuren volgens anciënniteit, dat Edwig STEPPE om dezelfde redenen als aangegeven in de voordracht van 10 oktober 1994, niet in aanmerking komt en dat trouwens op recente datum de procureur des Konings een nieuw incident heeft gemeld waarbij Edwig STEPPE blijkt geeft van "un comportement dénué de tout sens de l'opportunité voire déontologique". Hij besluit dat indien de vijf vacante ambten terzelfder tijd worden toegewezen, de volgende rangorde zou dienen geëerbiedigd te worden :

1. Philippe VAN HECKE,
2. Chantal PENSIS,
3. Erella TOLEDO,
4. Nadia DE VROEDE,

5. Geneviève MOLLE.

1.8. In zijn advies van 3 februari 1995 met betrekking tot de twee nieuwe vacatures van eerste substituut, vermeldt de procureur des Konings ten aanzien van verzoeker :

"..., l'activité récente de M. STEPPE -à qui l'on doit notamment une initiative déontologiquement très discutable- n'est pas de nature à renforcer les arguments qualitatifs en sa faveur. Dans mon rapport du 1er octobre 1994, j'avais pour ma part retenu son nom en raison du critère de l'ancienneté".

1.9. Op 20 maart 1995 vraagt de secretaris-generaal aan de procureur-generaal een gemotiveerd verslag over de weigering tot voordracht van Edwig STEPPE.

1.10. Op 23 maart 1995 verwijst de procureur-generaal opnieuw naar de motivering opgenomen in de voordrachten van 10 oktober 1994 en 9 februari 1995.

Hij voegt eraan toe dat hij intussen aan de procureur des Konings gevraagd heeft aan verzoeker de hoedanigheid van vertrouwensmagistraat (magistrat de confiance) te onttrekken. Hij besluit als volgt : "Il était donc impensable de proposer la désignation de M. STEPPE en tant que premier substitut".

1.11. Bij koninklijke besluiten van 5 april 1995 worden Philippe VAN HECKE, Chantal PENSIS, Erella TOLEDO, Nadia DE VROEDE en Geneviève MOLLE, allen substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, met ingang van 1 mei 1995 en voor een termijn van drie jaar, tot eerste substituut-procureur des Konings aangewezen.

1.12. Bij arrest nr. 63.734 van 20 december 1996 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de vijf bestreden koninklijke besluiten bevolen.

1.13. Op 28 januari 1997 vraagt de kabinetschef van de Minister van Justitie dat de procureur-generaal nieuwe adviezen zou geven aan de Minister.

1.14. In zijn antwoord van 6 februari 1997 zet de procureur-generaal de redenen uiteen waarom Edwig STEPPE niet in aanmerking komt voor een aanwijzing als eerste substituut :

"De h. E. STEPPE vertoont meer anciënniteit dan de voorgedragen kandidaten en is ook officieel tweetalig. Desalniettemin kan deze magistraat niet worden voorgedragen als eerste substituut daar hij niet in staat is op behoorlijke wijze de verantwoordelijkheden te dragen van een rechtstreekse medewerker van de procureur des Konings.

Hoewel intellectueel begaafd heeft de h. STEPPE er steeds eigenzinnige ideeën op nagehouden over de werking van het parket en de functie van parketmagistraat.

Een echt collegiale samenwerking met deze magistraat is dan ook uitgesloten.

Het individualisme van de h. STEPPE zou op zich nog geen hinderpaal betekenen voor een bevordering mocht zijn houding zich af en toe niet op het deontologisch en zelfs tuchtrechtelijk vlak bewegen.

Naast opmerkingen in verband met de achterstand die hij regelmatig opliep, ontsnapte de h. STEPPE in 1989 reeds ternauwernood aan een eerste tuchtrechtelijke sanctie.

Op 16 december 1988, om 6 u 's morgens, had hij zich inderdaad met een looper toegang verschaft tot de kabinetten van meerdere collega's om een "ludieke" tekst op hun bureau neer te leggen. Later poogde hij deze collega's een valse verklaring te doen afleggen als zouden zij dit document van hand tot hand hebben gekregen.

In december 1994 heeft de h. STEPPE op grond van een vrij onwezenlijk proces-verbaal door hemzelf opgesteld, een nieuw onderzoek gevorderd naar de C.C.C.-aanslagen uit de jaren 1984 en 1985 die sinds lang hun beslag hadden gekregen voor het Hof van assisen van de provincie Brabant. Er bleek zeer vlug dat de beweerde nieuwe elementen niet gegrond waren en in elk geval geen aanleiding hadden moeten geven tot een nieuw gerechtelijk onderzoek. Er bleek echter

ook dat de h. STEPPE dit initiatief had genomen zonder zijn korpsoverste in kennis te stellen van zijn inzichten. Aldus beging hij een ernstige deontologische fout door de verantwoordelijkheid van zijn hiërarchie in het gedrang te brengen. Het is inderdaad de meest elementaire plicht van een magistraat van het openbaar ministerie zijn korpsoverste op de hoogte te houden van zaken die een kies karakter vertonen, het beleid van zijn korps kunnen beïnvloeden of de publieke opinie zwaar kunnen raken".

De adviezen over de andere kandidaten worden ongewijzigd gehandhaafd.

1.15. Bij koninklijke besluiten van 13 maart 1997 worden Philippe VAN HECKE, Chantal PENSIS, Erella TOLEDO, Nadia DE VROEDE en Geneviève MOLLE, opnieuw aangewezen tot eerste substituut-procureur des Konings met ingang van 1 mei 1995 voor een termijn van drie jaar.

De koninklijke besluiten van 5 april 1995 houdende hun vorige aanwijzing tot eerste substituut worden met ingang van 1 mei 1995 ingetrokken.

1.16.1. Het koninklijk besluit waarbij Philippe VAN HECKE benoemd wordt tot eerste substituut steunt op de considerans :

"(...) dat blijkt uit het verslag van de procureur des Konings dat betrokkene reeds een leidinggevende functie waarneemt en dit zonder problemen; dat hij een ervaren en polyvalent magistraat is die bovendien perkeft tweetalig is; dat hij, in vergelijking met andere substituten, over de nodige vastberadenheid beschikt maar toch zin heeft voor menselijkheid en dialoog, hoedanigheden die onontbeerlijk zijn bij de leiding van het parket te Brussel; (...) (dat) de heer VAN HECKE thans de meest geschikte is om samen met de procureur des Konings de leiding van het parket waar te nemen; (...)"

1.16.2. Het koninklijk besluit waarbij Chantal PENSIS aangewezen wordt tot eerste substituut steunt op de considerans :

"(...) dat mevr. PENSIS Chantal, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, door de procureur-generaal als eerste kandidaat wordt voorgedragen voor een aanwijzing tot eerste substituut-procureur des Konings; dat zij intelligent, genuanceerd en gevoelig is en dat zij bovendien, in vergelijking met andere magistraten open staat voor dialoog; dat zij gemotiveerd is en alom wordt gewaardeerd; dat uit haar dossier blijkt dat haar houding op deontologisch vlak nooit aanleiding heeft gegeven tot kritiek; dat uit het voorgaande en uit de verslagen van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel, uitgebracht op 23 maart 1995 en 6 februari 1997, blijkt dat, onder al de substituut-procureurs des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, mevr. PENSIS thans de meest geschikte is om samen met de procureur des Konings de leiding van het parket te nemen; (...)"

1.16.3. Het koninklijk besluit waarbij Erella TOLEDO tot eerste substituut aangewezen wordt steunt op de considerans :

"(...) dat mevr. TOLEDO Erella, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, door de procureur-generaal als eerste kandidaat wordt voorgedragen voor een aanwijzing tot eerste substituut-procureur des Konings; dat zij, in vergelijking met andere magistraten, alle taken die haar werden opgedragen plichtsbewust heeft volbracht; dat zij haar ambt met discretie en waardigheid vervult; dat uit haar dossier blijkt dat haar houding op deontologisch vlak nooit aanleiding heeft gegeven tot kritiek; dat uit het voorgaande en uit de verslagen van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel, uitgebracht op 23 maart 1995 en 6 februari 1997, blijkt dat, onder al de substituut-procureurs des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, mevr. TOLEDO thans de meest geschikte is om samen met de procureur des Konings de leiding van het parket waar te nemen; (...)"

1.16.4. Het koninklijk besluit waarbij Nadia DE VROEDE tot eerste substituut aangewezen wordt steunt op de considerans :

"(...) dat mevr. DE VROEDE Nadia, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, door de procureur-generaal als eerste kandidaat wordt voorgedragen voor een aanwijzing tot eerste substituut-procureur des Konings en dat de procureur des Konings haar in zijn advies eveneens heeft voorgesteld als eerste kandidaat; dat blijkt uit het verslag van de procureur des Konings dat betrokkene reeds een leidinggevende functie waarneemt en dit zonder problemen; dat zij een groot aanpassingsvermogen heeft en blijk geeft van efficiënt dynamisme; dat haar drang naar dialoog de waardering opwekt bij collega's, leden van de balie, politiediensten en de diensten van de jeugdbescherming; dat zij, in vergelijking met andere substituten, over vastberadenheid beschikt maar toch zin heeft voor menselijkheid en dialoog, hoedanigheden die onontbeerlijk zijn bij de leiding van het parket te Brussel; dat uit het voorgaande en uit de verslagen van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel, uitgebracht op 23 maart 1995 en 6 februari 1997, blijkt dat, onder al de substituut-procureurs des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, mevr. DE VROEDE Nadia thans de meest geschikte is om samen met de procureur des Konings de leiding van het parket waar te nemen; (...)"

1.16.5. Het koninklijk besluit waarbij Geneviève MOLLE tot eerste substituut aangewezen wordt steunt op de considerans :

"(...) dat mevr. MOLLE Geneviève, substituut-procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, door de procureur-generaal als eerste kandidaat wordt voorgedragen voor een aanwijzing tot eerste substituut-procureur des Konings en dat de procureur des Konings haar in zijn advies eveneens heeft voorgesteld als eerste kandidaat; dat blijkt uit het verslag van de procureur des Konings dat betrokkene reeds een leidinggevende functie waarneemt en dit zonder problemen; dat haar menselijke kwaliteiten en haar zin voor collegialiteit alom worden geprezen; dat zij een goed aanpassingsvermogen en een aangenaam karakter heeft en dat zij, in vergelijking met andere kandidaten, de verschillende taken die haar werden toevertrouwd zonder problemen heeft uitgevoerd; Gelet op haar grote beschikbaarheid en

haar ruime ervaring; dat uit het voorgaande en uit de verslagen van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel, uitgebracht op 23 maart 1995 en 6 februari 1997, blijkt dat, onder al de substituu-procureurs des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, mevr. Geneviève MOLLE thans de meest geschikte is om samen met de procureur des Konings de leiding van het parket waar te nemen; (...)"

II. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel betoogt dat het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest van 20 december 1996 geschonden wordt, dat de bestreden koninklijke besluiten niet konden ingetrokken worden met ingang van 1 mei 1995, omdat die besluiten geacht moeten worden niet meer te bestaan, dat immers een geschorste rechtshandeling geen enkel rechtsgevolg meer kan teweegbrengen, dat het enkel aan de Raad van State toekomt de datum te bepalen waarop het bestreden besluit definitief uit de rechtsorde zal verdwijnen en dat het gezag van gewijsde ook geschonden wordt doordat dezelfde personen opnieuw worden aangewezen als eerste substituu-procureur des Konings;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat een onregelmatige administratieve rechtshandeling kan worden ingetrokken wanneer een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, dat deze regel uiteraard ook geldt wanneer die rechtshandeling geschorst

werd, dat haar moeilijk kan verweten worden uit het schorsingsarrest de gepaste conclusies te hebben getrokken, dat bij de nieuwe aanwijzing rekening werd gehouden met het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest, wijl aan de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel een nieuw advies over verzoeker werd gevraagd en dat zijn advies van 6 februari 1997 specifieke grieven over verzoeker bevat;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker geen belang heeft bij het tweede onderdeel van de vordering tot schorsing, namelijk de intrekking van de vorige besluiten tot aanwijzing, dat deze intrekking immers de onontbeerlijke voorwaarde is - zolang er geen vernietigingsarrest wordt gewezen - om verzoeker opnieuw in aanmerking te laten komen voor de aanwijzing tot eerste substituut, dat het tweede onderdeel door verzoeker zelf reeds wordt beperkt tot een rechtmatigheidskritiek met betrekking tot de datum van uitwerking van de intrekking, te weten 1 mei 1995, hetgeen hij strijdig acht met het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest van 20 december 1996;

2.2.4. Overwegende dat een schorsingsarrest de verwerende partij ertoe wil aanzetten de geschorste akten te heroverwegen en na te gaan in welke zin de ernstig bevonden onregelmatigheden kunnen worden hersteld;

2.2.5. Overwegende dat een administratieve rechtshandeling die met een beroep tot nietigverklaring wordt bestreden, kan worden ingetrokken tot aan de sluiting van de debatten; dat de verwerende partij niet kan verweten worden haar conclusies te trekken uit het schorsingsarrest van 20 december 1996 en de bestreden besluiten definitief uit het rechtsverkeer te verwijderen; dat de rechtsfiguur van de intrekking beantwoordt aan deze bedoeling; dat ze gebeurt met ingang van 1 mei 1995, datum waarop de bestreden koninklijke besluiten

uitwerking hadden, beantwoordt in dezelfde mate aan dit opzet;

2.2.6. Overwegende dat ook niet kan gesteld worden dat deze intrekking afbreuk zou doen aan "het gezag van gewijsde" van het schorsingsarrest; dat een schorsingsarrest niet tot gevolg heeft dat de geschorste besluiten moeten geacht worden niet meer te bestaan, dat enkel de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten, die in rechte nog steeds bestaan, wordt geschorst; dat inzake verzoekers annulatieberoep tegen de koninklijke besluiten van 5 april 1995 er nog geen uitspraak ten gronde was; dat de conclusie van verzoeker dat deze besluiten geacht moeten worden niet meer te bestaan, derhalve voorbarig is;

2.2.7. Overwegende dat de tweede rechtmatigheidskritiek, met name dat het "gezag van gewijsde" geschon- den wordt doordat dezelfde personen opnieuw worden aangewezen als eerste substituut, moet beoordeeld worden op grond van het motief dat tot de schorsing heeft geleid; dat het arrest van 20 december 1996 ervan uitgaat dat de kandidatuur van verzoeker niet naar behoren werd onderzocht en dat bepaalde belangrijke gegevens niet werden overgelegd aan de verwerende partij; dat uitgaande van deze overwegingen de verwe- rende partij geoordeeld heeft dat de procedure niet van voren af aan diende hernomen te worden, doch enkel vanaf het punt waarop ze fout is gelopen;

2.2.8. Overwegende dat aan de procureur-generaal om die reden gevraagd werd zijn advies over verzoeker te verduidelijken en nader toe te lichten, wat is gebeurd op 6 februari 1997; dat de omstandigheid dat daarna dezelfde personen opnieuw worden aangewezen tot eerste substituut-procureur des Konings, alsdusdanig dan ook geen schending van het schorsingsarrest van 20 december 1996 kan zijn; dat dit arrest aan verzoeker geen recht

op benoeming geeft wijl enkel vastgesteld werd dat zijn kandidatuur niet naar behoren werd onderzocht;

2.2.9. Overwegende dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen ernstig lijkt;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de bestreden besluiten van 5 april 1995 niet werden ingetrokken doch enkel opgeheven met ingang van 1 mei 1995, dat tot de intrekking niet mag beslist worden op grond van een rechtmatigheidsbezwaar en dat dit een schending inhoudt van de regel van administratief recht, volgens welke een intrekking de ingetrokken beslissing ab initio teniet doet, van het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

2.3.2. Overwegende dat volgens de verwerende partij verzoekers stelling niet opgaat, daar een vernietigingsberoep aanhangig is gemaakt, en dat zij op volkomen wettige wijze haar conclusies heeft getrokken uit het schorsingsarrest;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker in dit middel enkel kritiek geeft op de datum met ingang waarvan de oorspronkelijke bestreden besluiten van 5 april 1995 uit het rechtsverkeer worden verwijderd; dat hij aldus een nieuwe kans tot aanwijzing tot eerste substituut heeft gekregen door de intrekking van de bestreden besluiten, zodat hij eigenlijk geen wettig belang heeft bij het aanvoeren van dit middel en daaruit alleen al blijkt dat het middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn derde middel betoogt dat de negatieve beoordeling van de procureur-generaal over verzoeker "niet alleen vaag en onvolledig" is, "maar ook zeer subjectief en tendentieus", dat de procureur des Konings geen gevolg gaf aan het voorstel van de procureur-generaal om aan verzoeker

de hoedanigheid van vertrouwensmagistraat te ontnemen, wat wijst op een verschil van mening tussen beide korps-oversten, dat de procureur-generaal tevens verwees naar negatieve adviezen die door het Adviescomité over verzoeker werden uitgebracht door welke verwijzing verzoeker op ongelijke wijze behandeld wordt daar aan de verwerende partij bijkomende en overbodige, voor verzoeker negatieve elementen worden bezorgd, terwijl geen dergelijke adviezen bestaan voor de andere kandidaten, zodat aldus opnieuw de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel worden geschonden;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij aanstipt dat zij, om tegemoet te komen aan het schorsingsarrest, een gedetailleerd advies heeft gevraagd aan de procureur-generaal, dat zijn advies haar op afdoende wijze heeft ingelicht omtrent de motieven die de procureur-generaal ertoe gebracht hebben verzoeker niet voor te dragen, dat dit advies niet vaag, onvolledig en tendentiekus is, maar integendeel de specifieke elementen aanhaalt die op redelijke wijze het besluit schragen en dat de procureur-generaal bovendien niet langer verwijst naar vroegere adviezen van het Adviescomité, zodat het laatste onderdeel feitelijke grondslag mist;

2.4.3.1. Overwegende dat verzoeker het oordeel van de procureur-generaal vaag, onvolledig, subjectief en tendentiekus noemt, zonder evenwel aan te geven waarin die vaagheid, onvolledigheid of vooringenomenheid bestaat; dat hij immers in dit verband geen enkel concreet gegeven aanhaalt om het advies van de procureur-generaal te ontkrachten; dat dit advies daarentegen wel concrete gebeurtenissen vermeldt op grond waarvan de appreciatie over de geschiktheid voor de aanwijzing tot eerste substituut is gebeurd;

2.4.3.2. Overwegende dat de procureur des Konings in eerste instantie verzoeker voorstelde voor het ambt van

eerste substituut, doch daarna, in zijn advies van 3 februari 1995, heel wat terughoudender is, verwijzend naar een recent optreden van verzoeker, waaromtrent hij stelt dat het gaat om een deontologisch zeer betwistbaar initiatief dat niet van aard is de kwalitatieve argumenten in zijn voordeel te versterken (zie 1.8. De gegevens van de zaak); dat uit die gegevens moet worden afgeleid, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt over "het verschil van mening tussen beide korpsoversten", dat zij veeleer dezelfde houding zijn gaan aannemen ten overstaan van verzoeker;

2.4.3.3. Overwegende dat - zoals de verwerende partij aanstipt - de procureur-generaal niet meer verwijst naar vorige adviezen van de Adviescomités en dat bijgevolg verzoekers betoog in dit verband in zijn derde middel niet meer ter zake dienend is; dat ook het derde middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat volgens verzoeker in zijn vierde middel de weigering van zijn aanwijzing een schending inhoudt van de anciënniteitsregel, zoals die blijkt uit de artikelen 312, 314, 324, 360 en 360bis van het Gerechtelijk Wetboek en dat volgens verzoeker ook artikel 7, c, van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake a) economische, sociale en culturele rechten, b) burgerrechten en politieke rechten, goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 geschonden werd dat bepaalt dat voor bevordering, geen andere overwegingen mogen gelden dan die van anciënniteit en bekwaamheid;

2.5.2. Overwegende dat volgens de verwerende partij luidens artikel 151 van het Gerechtelijk Wetboek, de aanwijzing tot eerste substituut niet geschiedt op grond van de dienstanciënniteit, doch wel op grond van een vergelijking van titels en verdiensten (arrest Steppe, nr. 40.003 van 10 juli 1992), dat de grotere anciënni-

teit, gelet op de ernstige tekortkomingen van verzoeker, terzijde kon geschoven worden en dat het vermelde Internationaal Verdrag geen rechtstreekse werking heeft en bovendien ook uitdrukkelijk het criterium van de bekwaamheid aanhaalt;

2.5.3.1. Overwegende dat, wat betreft de voorrang van de anciënniteit, de door verzoeker aangehaalde artikelen van het Gerechtelijk Wetboek handelen over de verhoging, de vervanging, de voorrangsregeling van de magistraten en hun tussentijdse weddeverhogingen, dat deze artikelen geen regels vaststellen die voor benoemingen en bevorderingen gelden, dat daaromtrent andere bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek de voorwaarden vaststellen, dat bovendien sommige van de door verzoeker vermelde artikelen eerder het tegendeel van zijn standpunt aantonen : dat immers luidens artikel 324, tweede lid, de vervanging van de procureur des Konings door de eerste substituut of de substituut die hij daartoe aanwijst, wordt waargenomen, zodat deze bepalingen uitdrukkelijk toestaan om van het beginsel van de anciënniteit af te wijken;

2.5.3.2. Overwegende dat in een vorig arrest Steppe, nr. 40.003 van 10 juli 1992 in punt 2.1.2.3. reeds gesteld werd dat de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek niet vaststellen dat de aanwijzing van eerste substituten op grond van de dienstanciënniteit moet gebeuren; dat bij benoemingen tot gerechtelijke ambten, andere verdiensten en andere hoedanigheden vereist zijn dan enkel deze die uit de anciënniteit voortvloeien;

2.5.3.3. Overwegende dat daargelaten of artikel 7, c, van het door verzoeker aangevoerde verdrag directe werking heeft, dit artikel naar de anciënniteit en de bekwaamheid verwijst, dat zowel de procureur-generaal als de procureur des Konings duidelijk verwijzen naar verzoekers anciënniteit, maar om redenen van mindere

bekwaamheid en geschiktheid verzoeker uiteindelijk niet voordragen; dat de verwijzing naar artikel 7, c, van voormeld verdrag niet dienstig ingeroepen wordt;

2.5.3.4. Overwegende dat uit deze vaststellingen volgt dat het vierde middel niet ernstig is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker zijn vijfde middel steunt op de schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging; dat hij daaromtrent doet gelden dat hij nooit de kans heeft gehad om zich te verweren, dat hem een verhoopt voordeel werd geweigerd, dat hij niet op exacte wijze werd geïnformeerd over de motieven daarvan, dat het gaat om een verdoken tuchtsanctie, dat wanneer een overheid de ambtelijke situatie wijzigt zij verplicht is die persoon in de gelegenheid te stellen om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen en dat na het arrest nr. 40.003 van 10 juli 1992, en na het advies van de procureur des Konings, het duidelijk was dat verzoeker in aanmerking kwam voor aanwijzing;

2.6.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant stelt dat het beginsel van de rechten van verdediging enkel geldt in tuchtzaken, dat de hoorplicht geen toepassing vindt op benoemings- of bevorderingsprocedures en dat verzoekers situatie niet in ongunstige zin werd gewijzigd;

2.6.3. Overwegende dat de bestreden besluiten het resultaat zijn van een bevorderingsprocedure, dat noch de rechten van verdediging, noch de hoorplicht toepassing vinden in een dergelijke procedure; dat verzoekers statutaire toestand niet wordt gewijzigd; dat in deze omstandigheden van een verdoken tuchtstraf geen sprake kan zijn, dat het arrest nr. 40.003 van 10 juli 1992 alleen heeft gesteld, ten aanzien van de toen aangevochten aanstelling, dat er geen vergelijking van de titels en verdiensten was gebeurd, zodat dit arrest aan ver-

zoeker geen recht op aanstelling tot eerste substituut heeft verleend, dat in het andere door verzoeker vermelde arrest, nr. 47.029 van 27 april 1994, een probleem van formele motivering werd opgeworpen en dat in die zin overwogen werd dat de betrokkene niet op exacte wijze geïnformeerd was over de motieven van een expliciete weigeringsbeslissing, dat verzoeker bovendien wel degelijk schriftelijk heeft kunnen reageren op de vraag, uitgaande van de procureur-generaal, zijn optreden omstandig te verantwoorden; dat aldus komt vast te staan dat het middel niet ernstig is;

2.7.1. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste middel de "schending van het beginsel van de onafhankelijkheid van de parketmagistraat" aanvoert; dat hij daaromtrent betoogt dat hij naar aanleiding van een door hem bevolen onderzoek lastens onbekenden, door de procureur-generaal op 23 december 1994 ter verantwoording werd geroepen en een schriftelijke verklaring diende af te leggen, dat hij deze verklaring onmiddellijk heeft opgesteld, dat deze hem gerichte verwijten een manifeste inbreuk uitmaken op het beginsel van de onafhankelijkheid van de parketmagistraat;

2.7.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de procureur-generaal enkel de omstandigheden rond het proces-verbaal van 9 december 1994 te berde heeft gebracht, doch de onafhankelijkheid van de parketmagistraat niet in het gedrang heeft gebracht;

2.7.3. Overwegende dat verzoeker verwijst naar een omstandige schriftelijke verklaring die hij heeft gezonden aan de procureur-generaal in antwoord op dezes verzoek om uitleg, dat verzoeker deze omstandige schriftelijke verklaring echter niet voegt bij de stukken ter staving van zijn vordering, terwijl hij wel de brief van de procureur-generaal in zijn geheel aanhaalt;

2.7.4. Overwegende dat de onafhankelijkheid van de parketmagistraat niet uitsluit dat verzoeker het gezag van de procureur-generaal en de leden van het openbaar ministerie in zijn rechtsgebied moet eerbiedigen; dat ook dit middel niet ernstig is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van Geneviève MOLLE, Nadia DE VROEDE en Chantal PENSIS in het administratief kortgeding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijftienduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ten belope van elk vijfduizend frank.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare
terechtzing van de V^e kamer van de Raad van State, op
vijf november 1900 zevenennegentig, door :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de
		Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	P. LIENARDY,	staatsraad,
Mevr.	Chr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

G. BAETEMAN.